

BENEDEK Szabolcs

Mindegyik egyforma

Balásznak eleinte esze ágában sem volt elköltözni. Internetes oldalakat mutogatott, amelyek a nyitott házasság előnyeit ecsetelték: változatosság, rugalmasság, szenvedély — csupa olyasmi, amit haza lehet vinni, a megszokottba becsempészni és ezáltal föllendíteni. Szerzett egy magazint is, abban ugyancsak volt egy cikk arról, hogy amennyiben odahaza már minden szertefoszlan látszik, és semmi nem olyan, mint volt, az egyik, ha nem az egyetlen valódi megoldás a problémák kezelésére, hogy mindenki pontosan, egyértelműen lefektetett és kölcsönösen elfogadott szabályok szerint éli az életét. A család nem sérül, hiszen férj és feleség nem szűnnek meg szülői közösségként funkcionálni, ellátják ebből fakadó feladataikat, csak éppen az intimitást másutt keresik és találják meg. A gyerek ebből nem vesz észre semmit. És tudvalévő, hogy ez a legfontosabb.

A lényeg tehát, hogy menjen minden tovább úgy, ahogyan eddig. Azzal a különbséggel, hogy Balázs időnként el fog menni a szerelmével ide-oda. Moziba, étterembe, kirándulni. Ez egyébként eddig is így volt, csak éppen titkolta Brigi elől. Most legalább nem kell hazugságban élniük. Mindenki nyílt lapokkal játszik. Persze gyakran később fog esténként, vagyis inkább éjjelenként hazatérni, és az is megesik, hogy kimarad egész éjszakára.

— Moziba? Mikor voltunk mi utoljára moziban?

Brigi ezekben a napokban hol sírásba, hol üvöltözésbe fulladó vitákat folytatott a férjével arról, hogy ő egészen másként értelmezi a család fogalmát. Merthogy az nem család, ahol nincs szerelem. Persze a lángoló érzelem egy idő után elmúlik, ám a szerelem valójában nem tűnik el, hanem olyan kötődéssé alakul át, amely sokkal erősebb a szerelemnél. Azt egyik vita alkalmával sem mulasztotta el akár nagy hangerővel, akár valamivel csöndesebben elmondani, hogy az ő szemében a családhoz hozzátartozik a szülői funkción kívül a férj és a feleség egymás iránti, szereteten alapuló kölcsönös tisztelete. Különben is: mi az, hogy minden szertefoszlan látszik, és nem működik semmi? Náluk minden rendben ment addig, amíg...

— Sajnálom — jelentette ki Balázs. — Én már nem szeretlek. Az pedig, hogy nem vettél észre dolgokat, csak a te vakságotat bizonyítja.

— Igazad van. Nem szeretsz, de nem is szeretted soha...

Brigi szemét elborította a könny.

Várta, hogy a férje tiltakozik, vagy legalább mond valamit, ám amaz csak bámult kifelé a konyhaablakon.

Később az is kiderült, hogy Brigi egy begyöpösödött gondolkodású, végtelenül konzervatív valaki, aki csakis pepitában képes látni a világot. Az ő felfogásában a dolgok kizárólag vagy fehérek, vagy feketék lehetnek, átmenet nincs, árnyalatok sem, és képtelen elrugaszkodni az ostobán egyforma hétköznapioktól. Annak ellenére sem, hogy valójában neki se jönne rosszul. Csak éppen nem meri saját magának se bevallani.

— Még sosem szexeltél rajtam kívül mással — jelentette ki monológja végén Balázs, és olyan arcot vágott, hogy Brigi nem tudta eldönteni, ez most simán röhögni való, vagy egyszerűen természetellenes.

— Nem vágytam rá.

— Hogyne vágytál volna. Csak elfojtottad a vágyaidat, mert így követelik a konvenciók.

— Na de ha egyszer tényleg nem...

— Ugyan. Ne mondd már, hogy nem láttál még az utcán olyan pasit, akinek a láttán legalább egy kicsit ne kezdtl volna el bizseregni.

Brigi másnap bejelentette a szüleinek, hogy hazaköltözik.

— Szó se lehet róla — közölte ellentmondást nem tűrően az apja. — Megvesztél? Az a lakás legalább felerészben a tiéd.

— Több — így az anyja. — Világosan emlékszem, hogy mi többet fizettünk bele. Csak nem emlékszem, mennyivel.

— Én se emlékszem — replikázott az apja. — Ezért mondtam, hogy legalább felerészben.

Különben is? Miért neki kellene költöznie? Tényleg nem volna nehéz megoldani, hiszen csupán át kell vinni pár dolgot a lakótelep egyik végéből a másikba. Na de nem ő a hunyó. Az menjen, aki ezt az egészet megcsinálta. Aki — már bocsánat a kifejezésért — megkavarta a szart.

A szülei egymás szavába vágva bizonygatták igazukat, Brigi-ben pedig egyre inkább kikristályosodott, hogy tulajdonképpen nem mondanak hülyeséget. Miért is vetődött föl ez egyáltalán benne? Azért, mert rosszul érzi magát odahaza? Nem a lakással van a baj. És tényleg, mennyivel egyszerűbb Balásznak elköltöznie, mint neki a gyerekekkel. Merthogy a gyerek nála marad, az Brigi számára nem volt kérdéses.

— Na de hova költözzek? — kérdezte Balázs, és Brigi kivételesen megszeppentséget hallott a hangjában.

— Hogyhogy hova? Tudod te jól.

— Nem tudom.

— Dehogyan nem.

— Tényleg nem tudom.

— Jaj, ne játszd már a hülyét.

Balázs még néhány mondaton keresztül játszott. Aztán kiderült, hogy ahhoz a nőhöz nem költözhet. Hogy miért nem? Mert ott nem örülnének neki. Na de ki nem örülne neki? Hogyhogy ki? Hát a nő férje.

Vagyis férje is van.

Balázs végül mégis fogta a cókómókját és odébbállt. A gyerek érdekére hivatkozott. Merthogy Brigi képtelen kezelni a helyzetet, folyton feszültséget teremt, amit a gyerek is megérez. Ideges és nyugós. És keveset alszik, mert állandóan fölébred a vitákra.

— A holmim nagy részét itt hagyom. Nem akarok birtokon kívülre kerülni. Ez az én lakásom is, csak most ideiglenesen másutt töltöm az éjszakákat.

Brigi összepréslét ajkakkal tudomásul vette. Azt azért magában megállapította, hogy ezek szerint Balázs már utánajárt bizonyos jogi dolgoknak.

Innentől fogva úgy funkcionáltak, akár egy klasszikus elvált házaspár.

Balázs pontosan meghatározott napokon érkezett a gyereket látogatni. Úgymond láthatásra. Néha el is vitte a gyereket magá-

val. Nem az albérletébe, vagyis abba a garzonba, amelyet amúgy az egyik cimborájától kapott meg úgymond átmeneti időre, jutányos áron, hanem az anyjáékhoz, ahova amúgy is rendszeresen följár, hol étkezni, hol a gatyáit kimosatni.

— Miért nem viszed le egyszer legalább a játszótérre? Az nem igazi apa–gyerek-kapcsolat, ha folyton az anyádékhoz cipeled. Mikor akarsz kettesben lenni vele?

— Te ebbe ne szólj bele. Semmi közöd hozzá. Azt csinálom, amit akarok. Én se ugatok bele a dolgaiba.

Ez nem volt teljesen igaz, ám Brigi nem állt le újból vitakozni.

Egyszer ők mentek látogatóba. Balázt ledöntötte valami vírus, ahhoz viszont ragaszkodott, hogy megtartsák a láthatást a menetrend szerint. Az nem érdekelte, hogy a gyereket megfertőzheti. Azzal érvelt, hogy amikor már kijött a betegség, akkor nem fertőz. Brigi gondolkodott rajta, hogy ügyrendi tanácsot kér valamelyik játszótéri barátnőjétől, végül úgy érezte, nem érdemes ezen lovagolni. A gyerek máskor is volt beteg, túlélte, Balázssal viszont nem tanácsos leállni egy újabb csöртére, mert minél jobban belelendül, annál inkább üvöltözés lesz a vége. Brigi részéről pedig újabb vereség.

Fogta az összecukható sportkocsit, belerakta a gyereket, és elbuszozott meg elmetrózott Balázs dohszagú albérletébe.

Ekkor derült ki, hogy amaz még nem is adta be a válópert.

Minek adta volna? Ő nem akar válni. Semmi baja nincs a jelenlegi helyzettel. Ha úgy tetszik: az életével. Beleszeretett egy nőbe. Mással is megesik az ilyen. Ez még nem indok arra, hogy fölrugjon mindent.

— Ez már megtörtént — közölte ridegen Brigi. — Már mint a fölrugás. Már csupán a kereteket kell megadni a folytatáshoz.

Balázs az orrát fújta. Szemei vörösek, táskásak voltak. Nem lehetett eldönteni, hogy a vírus okozta-e, vagy a kialvatlanság.

Brigi kötötte az ebet a karóhoz:

— Szóval, ha te nem adod be, beadom én.

— Csinálj, amit akarsz. Nekem tök mindegy.

— Hát éppen ezért adom be. Mert neked tök mindegy.

Mert te már nem szeretsz, és nem akarsz velünk élni.

— Én nem akarok veletek élni? Hiszen te hajtottál el otthonról!

Brigi kinyitotta a száját, hogy visszágjon valamit, aztán a gyerekre nézett, aki látszólag bamba arccal firkálgatott két félig összegyűrt nyomtatópapírra az összekaristolts ócska dohányzóasztalon. A veszekedések kezdetekor a kisfiú soha nem nézett egyikükre sem, ám nyilvánvaló volt, hogy mindent hall és mindenre odafigyel. Még ha nem is értette pontosan, hogy mi zajlik körülötte, érzékei és megérzései jól működtek. Aztán a legváratlanabb pillanatokban, látszólag különösebb előzmények nélkül robbant ki belőle a visítás.

— Na jó — mondta Brigi békülékeny hangon, elvégre egy beteg emberrel amúgy se elegáns veszekedni —, akkor beszélék egy ügyvéddel. Aztán meglátjuk, mi lesz.

— Jaj, ne rinyálj már annyit! Fogjál inkább egy pasit. Mindjárt szebbnek látod a világot.

Hónapok óta ez volt az első olyan tanács a férjétől, amit Brigi végül megfogadott.

Igaz, némiképp a szándékai ellenében.

Dezsőt a kiadó révén ismerte meg. A kéziratával házalt. Nem volt rossz anyag, ám nem is volt annyira jó. Ahogy a kiadó vezetője fogalmazott: tulajdonképpen ki is adhatnák — na de miért is adnák ki? Brigire várt a feladat, hogy közölje ezt Dezsővel. Udvariasan és kíméletesen, mégis egyértelmű határozottsággal. A szerző legyen tisztában azzal, hogy a kézírata momentán éppenséggel nem vág a kiadó elképzeléseibe, de ez nem jelenti azt, hogy a későbbiekben nem fog a tollából születni olyan, ami viszont igen. Középgenerációs, másodvonalbeli íróról van szó, akitől már nem várható nagy kiugrás, ám még letehet egy-két jelentős művet az asztalra.

Szóval ezeket kéne elmondania a tisztelt szerzőnek. Úgy, ahogyan arra csak egy tapintatos és kellő empátiával rendelkező nő képes.

Brigi elmondta. Egy kávé mellett. A gyerekre közben a nagyszülők felügyeltek. Még külön föl is hívták Brigi figyelmét arra, hogy nagy örömmel teszik, és nem kell rohannia.

Így aztán Brigi nem rohant.

Olyannyira meggyőző és kíméletes volt, hogy Dezső újabb találkozót kért. Merthogy szeretné részletesen elmesélni, mit ír most. Egyúttal szüksége lenne Brigi előzetes és alapos véleményére, meglátására. Még a munka elején van, de máris nagyon hiányzik egy erős és határozott szerkesztői kéz, hogy segítsen tartani az irányt.

— Most randizunk? — érdeklődött Brigi a játszótéri barátnőknél, akikkel (legalábbis úgy tűnt) időtlen idők óta koptatták a padot a homokozó mellett, és időnként annyira belemerültek a társalgásba, hogy csak akkor figyeltek föl arra, hogy valamelyikük gyereke lapáttal ütni kezdi egy másiknak a fejét, amikor az áldozat már torkaszakadtából bömbölt. — Vagy ez most mi a franc?

— A pasas meg akar dugni — hangzott az egyöntetű vélemény. — Van vele valami problémád? Nem tetszik netán?

Odáig Brigi nem jutott még el, hogy Dezső vajon tetszik vagy nem tetszik neki. Egy válóper elején a legkisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy ilyesmiken tépelődjön.

A randevúba ennek ellenére belement.

A regényterv nem volt valami eredeti. Szerelem és halál, könnyek és vér. Csupa ezerszer megírt, elcsépeelt dolog. Persze nagy író ebből is ki tudna hozni olyat, ami az újdonság erejével üt. Ám Dezső nem volt nagy író. Félő volt, hogy az új tervből is olyan kézirat bontakozik ki, amely nem tetszik majd a kiadónak. Brigi ezt szintén elmondta Dezsőnek. Tapintatosan, udvariasan. Talán nem annyira világosan. Mintha arra készült volna, hogy a másik újabb randevút kérjen.

A harmadik randevún már konyakoztak, és amikor szédelegve kitémolyogtak a langymeleg májusi estébe, Dezső kertelés nélkül Briginak szegezte a kérdést:

— Tisztelt szerkesztőnő, följössz hozzám? Szeretnék alaposan kinyalni.

Brigit addigra kellően fölkészítették a játszótéri barátnők, hogy ilyesmire számítson. Na jó. Nem pont ilyesmire. Egyrészt némiképp szofisztikáltabb verzióra várt. Mégiscsak kultúreberek vagyunk, ráadásul irodalmárok. Másrészt magában kissé csodálkozott azon, amire a kérdés direktben irányult. Aztán úgy gondolta, hogy Dezsőből most a konyak beszél, meglehetősen kontrollálatlan módon, meg hát nyilván ez egy metafora, aminek többféle értelmezési lehetősége van.

Hamarosan kiderült, hogy a szerző nem metaforákban, hanem nagyon is konkrét dolgokban gondolkodik.

Behatolásra nem került sor.

— Sajnálom. Az nekem nem megy.

— Ezt hogy érted?

Brigi kissé szégyellősen a bugyiját kereste, és az jutott eszébe, hogy a következő hasonló alkalom előtt föltétlen el kell mennie kozmetikushoz. Az utóbbi időben ezt is kissé elhanyagolta.

— Úgy, ahogy mondom.

— Nem akarod?

Dezső arca olyan sápadt volt, akár a telihold fagyos téli éjszakákon. Ajkai remegtek, a torka kiszáradt. Néhány köhintés után nagy levegőt vett, de végül csak ki bírta mondani:

— Nem áll föl. Impotens vagyok néhány éve.

Brigi ilyennel még nem találkozott. Olvasni természetesen olvasott róla, regényekben halovány utalásokat, illetve a játszótéren átlapozott női magazinokban már konkrétabb dolgokat is, de az egész olyan távoli, életidegen dolognak tűnt. Számára mindaddig az volt a tapasztalat, hogy egy férfi folyton, minden pillanatban és minden helyzetben szexelni akar. Helyesebben nem csak akar, hanem meg is teszi. Legalábbis az a férfi egész bizonyosan, akivel együtt élt. De a játszótéri barátnők elbeszélései alapján a többi is.

Erre tessék, pont egy olyanba fut bele, aki nem képes rá.

— Megvetsz, ugye?

— Jaj, dehogyl! — Brigit megigazította magán a szoknyát, és lopva a DVD-lejátszó világító órájára pillantott a tévé alatt. Az jutott eszébe, hogy lehet, hogy a tervezettnél korábban megy a gyerekért. — Eszemben nincs. Előfordul az ilyen.

Próbálta ezt olyan hangsúllyal mondani, mint aki találkozott már vele.

— Néhány éve kezdődött. Még a házasságom alatt. Igazából a feleségem is ezért vált el tőlem. Tényleg nem kívántam. Állandóan a fületem nyalta. És olyan fura szaga volt a bőrén. Sose bírtam.

— A füledet nyalta?

— Igen, és azt akarta, hogy én is nyaljam az övét. Azt mondta, hogy az erogén zóna. Nekem viszont nem az. Iszonyatos hangja van, ahogy a fülkagylódban lefetyel egy nyálás nyelv. — Dezső nevetni próbált. — De legalább megtanultam mellette rendesen nyalni. Ha már erekciót nem tudott nálam elérni. Se ő, se azóta más. Szóval ne haragudj. Semmi baj veled. A hiba az én készülékemben van.

Dezső valóban csodát művelt a nyelvével. Brigit e tekintetben tulajdonképpen elégedett lehetett a helyzetével. Megismerkedett egy szellemes, intelligens pasassal, aki ráadásul a művészetekhez is konyít — soha nem lesz belőle Nobel-díjas író, még csak Kossuth-díjas se, de ez nem is szükséges, lényeg, hogy van némi érzéke az esztétikához. Jólelkű, kedves, minden tetosztasága mellett nem is néz ki rosszul, arról nem beszélve, hogy rendszeres orgazmussal látja el Brigit. Neki pedig jószerivel elegendő mindezt néhány kedves szóval és némi szakmai tanácsadással viszonznia.

Mindig vagy nyilvános helyeken, vagy Dezsőnek az egyébként a sors furcsa fintoraként Balázs albérletéhez közel eső garzonjában randevűzgattak. Utóbbival kapcsolatban Brigit számára külön izgalmat jelentett, hogy az utcán vagy a környéken akár mikor összefuthattak volna a férjével. Mindazonáltal, bár időnként megfordult a fejében, végül mindig arra jutott, hogy hozzá ne menjenek föl, az a lakás a férjé is, és különben is, egyelőre ő maga is nagyon furcsának találta azt a helyzetet, hogy egy másik férfi fekszik a Balázssal közös és mostanra kihűlt nászágynokon.

Aztán egy kora nyári este Dezsőnek épp a közeli park szélén, valami hajdani épület romjai között jött rá a csokolózhatnék.

Brigi lopva az órájára pillantott. Kissé hosszúra nyúlt a találka. Az egyik presszóban megittak két sört, és ettől annyira fölhevültek, hogy muszáj volt egy kis sétával levezetni a fölgyülemlett energiákat. Nem volt ebből semmi baj, máskor is megesett, hogy például esti moziba mentek. A gyerek olyankor elaludt a nagyszülőknél, és nem ébredt föl arra sem, ahogy Brigit beteszi az összecsukható sportkocsiba és a langyos nyári éjszakában áttolja a lakótelep egyik végéből a másikra. Ráadásul, hogy minden teljesen biztonságos legyen, az apja hazakísérte. Közben rendre elmondta, hogy ne legyen lelkiismeret-furdalása, amiért férfakkal találkozik, ez az élet rendje, történt, ami történt, neki is joga van a boldogsághoz. Aggodalomra semmi ok. Ők nem neheztek ezért.

Ezúttal viszont valóban későre járt. Még nem sötétedett be teljesen, Szent Iván-éj környékén későn van naplemente, de már a szürke és a vörös különböző árnyalataiban pompázott az égbolt. Brigit mindazonáltal úgy gondolta, üsse kő, egy csók még belefér, meg hát amúgy se kell annyira rugalmatlannak lenni: ha nagyon elcsúszna az idővel, legföljebb ott alszanak a nagyszülőknél az ő hajdani lányszobájában, annak is megvan a maga filingje.

Hátát az egykorvult épület hajdani falának támasztotta, szemüvegét az egyik kőre tette (igyekezett megjegyezni, melyikre), engedelmesen résnyire nyitotta ajkait és félig kidugta a nyelvét.

Először azt hitte, valami van Dezső zsebében. Talán egy kapukulcs. Vagy egy zseblámpa. Csak akkor jött rá, mekkorát tévedett, amikor Dezső lehúzta a sliccét, és diadalittasan azt lihegte:

— Látod? Működik!

Villámgyors mozdulattal megfordította Brigit, aki most a hajdani fal párkányszerű maradványára könyökölt, és dermed-

ten érzékelte, hogy Dezső fölhajtja szoknyáját. Néhány pillanatig tiltakozni próbált, merthogy mégis csak nyilvános helyen vannak, járhatnak erre mások is, a futópályáról is idelátni, lehetnek még kései futók. Az is megfordult a fejében, hogy most akkor őt megerősokolják, vagy mi van. Aztán már csak az jutott az eszébe, hogy igazuk van a játszótéri barátnőknek: mindegyik egyforma. A pasasok is, meg az is, amit ez a mostani próbál beléje tuszkolni éppen. Alig bírta legyűrni nevetetnékjét.

